

Elke week: een scène uit het leven van een lezeres die vertelt over haar verborgen gebrek. Want dat je aan de buitenkant niets ziet, wil niet zeggen dat er niets is. Deze keer Renate (28), die paranoïde is door een traumatisch pestverleden.

"De afstand tussen mij en de koffiemachine is nog zo'n twintig meter. Mijn collega's staan met elkaar te kletsen en bij elke stap die ik zet, schuiven ze dicht naar elkaar toe. Ik hoor Sonja, de grootste gangmaker, besmuikt lachen. Een steek schiet door mijn maag. En jawel hoor, als haar ogen de mijne vinden, trekt ze haar mond snel tot een streep en slikt haar gehinnik in. Ik heb zin om haar te slaan, te bijten of te krabben. Maar ik heb vooral zin om heel hard te huilen. Het is dus weer zover, ook hier. Op dit kantoor waar het zo prettig leek en waar ik voor het eerst mijn probleem heb besproken met P&O, op advies van het uitzendbureau. Ze vonden het daar niet normaal dat ik me zo vaak buitengesloten voelde en steeds van baan wilde wisselen. Als mijn intercedente niet zo lief was geweest, mijn psych niet had aangedrongen, was ik er boos weggegaan. Maar ik weet dat ik onder ogen moet zien dat het ook een beetje aan mij zou kunnen liggen. Mijn jeugd is verpest, ik ben verpest. Al op de peuterspeelzaal pakten kinderen poppen van me af. Ik stonk, droeg aangekoekte kleren; mijn moeder hield meer van alcohol dan van mij. Een reden voor mijn klasgenoten om mij uit te schelden, af te zeiken, in elkaar te slaan en af te persen. Ik heb jaren met een neergeslagen blik rondgelopen, uit pure angst. De boodschap was duidelijk, ik telde niet, ik hoorde er niet bij. Op de middelbare school, waar de leraren alert probeerden te zijn, ging het treiteren subtieler. Meiden die deden alsof ik hun vriendin was, mijn vertrouwen wonnen

'DE BOODSCHAP WAS
DUIDELIJK: IK TELDE NIET.
IK HOORDE ER NIET BIJ'

'MIJN PSYCH ZEGT DAT HET
AAN MIJ LIGT, DAT IK MENSEN
GEEN KANS GEEF'

en me dan opeens te kakken zetten voor iedereen. Mijn geheimen doorvertelden, me aanboden aan hun ex-vriendjes. Ik pikte alles, als ze hun kutstreken maar vermengden met af en toe een aardig woord. Tot mijn zelfvertrouwen zo geplet was dat ik psychotisch en versplinterd in een isoleercel belandde. Na een verhuizing probeerde ik mijn verleden te begraven. In nieuwe kleren, met een leuk kapsel en een eindeloos voor de spiegel geoefende glimlach stapte ik de wereld weer in. Het is een wereld waarin ik telkens struikel. Beginnende vriendschappen lopen vaak mis, waarschijnlijk ook door mezelf. Ik ben zo argwanend dat ik elk potentieel leuk contact in de wielen rijd. Ik heb de neiging elk vriendelijk woord in twijfel te trekken, mensen uit te testen. En als ze een valstrik niet doorstaan, meegaan in roddelen over anderen bijvoorbeeld of schrikken van een driftbui – je moet toch jezelf kunnen zijn bij een echte vriendin of je liefje? – dan kiever ik ze zonder pardon bij het vuilnis. En huil thuis tranen met tuiten – 'zie je wel, zie je wel' – terwijl mijn psych zegt dat ik mensen geen kans bied. Dit keer vergis ik me niet, ik weet het zeker: mijn collega's hadden het over mij. 'Wat viel er te lachen?' vraag ik als ik bij de koffiemachine kom. Aanval is de beste verdediging. Sonja heeft het lef me recht aan te kijken. 'We hadden het over de column van Youp van 't Hek,' antwoordt ze met open blik. 'We willen naar een show van hem. Ga je ook mee?' Net als vroeger sla ik mijn ogen neer. Dit keer uit schaamte."